

A. HET WOORD 'ISRAËL'.

Het woord 'Israël' is een even rekbaar begrip als het woord 'kerk'!

1. Israël was een persoon.

Israël was de naam van de aartsvader, Jakob (Genesis 32:28; Deuteronomium 26:5), de kleinzoon van de aartsvader, Abraham.

2. Israël was een natuurlijke volk.

Israël was voor een belangrijk deel in het Oude Testament de naam van het natuurlijke en nationale volk van Israël, de fysieke nakomelingen van Jakob (Genesis 46:1-3; Exodus 1:7; 3:16; 19:3).

3. Israël was een koninkrijk.

Veel later werd de naam 'Israël' gebruikt voor alleen 'het noordelijke koninkrijk van Israël' in onderscheid tot het zuidelijke koninkrijk van Juda (1 Koningen 12:19-20). 'Israël' bestond uit alleen 10 van de 12 stammen van het oorspronkelijke Israël. 'Juda' bestond uit de 2 stammen van Juda en Benjamin. Het woord 'Jood' wordt van het woord 'Juda' afgeleid en het woord houdt verband met 'prijzen en danken' (Hebreeuws: Hodah)(Romeinen 2:28-29).

4. Israël was Gods theocratisch of verbondsvolk.

a. Israël was Gods theocratische volk.

Israël als een natuurlijk of nationaal volk werd 'Gods volk' genoemd in de zin van 'Gods theocratische volk' - het volk waarover God heerst. Gedurende de oudtestamentische periode heerste God over het natuurlijke of nationale volk van Israël door middel van zijn instellingen van profeten, priesters, richteren en later koningen (Deuteronomium 17:14 – 18:22; 2 Samuël 3:18). Hij heerste over Israël om door Israël zijn verlossingsplan in de hele wereld te realiseren ("het heil is uit de Joden", Johannes 4:22; Romeinen 3:1-2; 9:4-5; 15:8-9).

b. Israël was Gods verbondsvolk.

Israël als een natuurlijk of nationaal volk werd 'Gods volk' genoemd in de zin van 'Gods verbondsvolk' - het volk met wie God een verbond gesloten heeft. Maar Israël zou alleen Gods 'heilige' (afgezonderde) volk blijven onder de voorwaarde dat zij God en zijn verbond volkomen zou gehoorzamen (Exodus 19:3-6; Deuteronomium 7:7-10; 26:16-19). Als Israël God en zijn verbond zou gehoorzamen, zou God haar zegenen. Maar als Israël ongehoorzaam aan God en zijn verbond zou worden, dan zou God haar vervloeken en uiteindelijk vernietigen (Deuteronomium 28:1-15,36-52, 60-64)!

c. Israël als een natuurlijk volk is niet meer Gods theocratische volk en ook niet meer Gods verbondsvolk.

De profeet Hosea kondigt aan dat het noordelijke koninkrijk van Israël "niet meer Gods theocratische volk" en "niet meer Gods verbondsvolk" was, omdat Israël zich in ontrouw van God afgekeerd had (Hosea 1:2-9).

En toch profeteert de profeet Hosea dat God "de Israëlieten zo talrijk als het zand van de zee zou maken" (Hosea 1:10; 2:23). Gods openbaring in het Nieuwe Testament toont dan duidelijk aan dat deze belofte in Hosea vervuld werd, niet in het natuurlijke volk van Israël, maar in het geestelijke volk van Israël, dat bestond uit alle Joden en niet-Joden, die de Messias, Jezus Christus, aangenomen hadden (Romeinen 9:24-26)!

d. Israël als een natuurlijk volk is in Gods ogen als Sodom en Gomorra geworden.

De profeet Jesaja kondigt aan dat het zuidelijke koninkrijk van Juda, met uitzondering van enige weinige ontkomenen, in Gods ogen als "Sodom en Gomorra" geworden was, omdat Juda zich ook in ontrouw van God afgekeerd had.

En toch profeteert de profeet Jesaja dat God "een weinige ontkomenen" of "een overblijfsel of rest" uit het talrijke Israël zou overlaten, die zich tot God en zijn Messias zou bekeren. Voor alle andere natuurlijke Joden is verdelging vast besloten (Jesaja 1:3-20; 10:20-22). Gods openbaring in het Nieuwe Testament toont dan duidelijk aan dat deze belofte van Jesaja vervuld werd, niet in het natuurlijke volk van Israël, maar in het geestelijke volk van Israël, dat bestond uit alle Joden (Romeinen 11:4-5) en niet-Joden (Romeinen 11:17-24), die de Messias, Jezus Christus, aangenomen hadden (Romeinen 9:27-29)!

e. Onderscheid tussen het nationale aspect van Israël en het geestelijke aspect van Israël.

In het Oude Testament werd nog niet een duidelijk onderscheid gemaakt tussen het nationale aspect van Israël en het geestelijke aspect van Israël. Dus, hoewel de natuurlijke Israëlieten behoorden tot Gods theocratische volk, hoorden alle ongehoorzame of ongelovige Israëlieten niet tot Gods geestelijke en verlore volk!

Wij moeten dus vandaag ook dat onderscheid maken (cf. 2 Korintiërs 6:16; Galaten 6:16; 1 Petrus 2:9-10)!

Met betrekking tot Israël in haar nationale verband werd ook gesproken over 'de steden van Israël' (Deuteronomium 18:6) of 'het land van Israël' (Ezechiël 13:9). Israëlieten, die valse profeten waren, behoorden niet tot de kring van Gods volk. Zij werden niet in het boek van het huis Israëls ingeschreven en mochten niet in het land van Israël (terug) komen (Ezechiël 13:8-9).

5. Israël was Gods geestelijke volk in het Oude Testament.

a. Gods oudtestamentische openbaring begint niet met het volk van Israël.

Het begint met 'de heidenen' (de niet-Joden) vanaf Adam door Noach tot de aartsvaders Abraham, Isaak en Jakob.

Pas vanaf Jakob tot Jezus werd de oudtestamentische openbaring voortgezet en ook het beste bewaard in het oudtestamentische volk van 'Israël'.

Alles wat God sprak tot het volk Israël en deed met het volk Israël gedurende de oudtestamentische openbaring is alleen het begin van Gods openbaring (cf. Hebreeën 1:1). Gods beloften en profetieën in het Oude Testament hebben een veel hoger en een veel verder strekkende betekenis dan alleen wat er in de geschiedenis van het volk Israël gebeurde, omdat God vanaf het begin het oog had op al de volken in de wereld (cf. Genesis 3:15; 12:3).

b. Vóór het ontstaan van Israël behoorden gelovige heidenen al tot Gods verlore volk.

Vóór het ontstaan van Israël als een natuurlijk volk behoorden alle heidenen (niet-Joden), die geloofden in JaHWeH en zijn beloofde Messias, tot God tot 'Gods volk' in de zin van 'Gods verlore volk'. Denk aan Adam en Eva, Abel en Set, Henoch en Noach (Genesis 5:22; 6:9), Abraham en Sara, Isaak en Rebekka (Hebreeën 11:4-20,39-40).

c. De gelovigen in Israël vormden het belangrijkste deel van Gods verlore volk gedurende het Oude Testament.

Vanaf het ontstaan van Israël als een natuurlijk volk was Israël in de zin van de gelovige en gehoorzame Israëlieten een belangrijk deel van het begin van 'Gods volk' in de zin van 'Gods verlore volk'. Alle Israëlieten (Joden), die geloofden in JaHWeH en zijn beloofde Messias (Psalm 2:2), behoorden tot dit 'Israël' ('Israël' in geestelijke betekenis, Romeinen 9:6b). God heeft 'Israël' als zijn verlore volk nooit verstoten, maar integendeel haar uitverkoren in de eeuwigheid en in de tijd geroepen door het evangelie (Romeinen 8:29-30,33; 9:6-18; 11:1-5,28-29; cf. ook de niet-Joden, Efeziërs 1:4; 2 Tessalonicenzen 2:13-14; 2 Timoteüs 1:9-10).

d. De gelovige heidenen sloten aan bij Gods verlore volk gedurende het Oude Testament.

Ná het ontstaan van Israël als een natuurlijk volk behoorden alle

heidene (niet-Joden), die geloofden in JahWeH en zijn beloofde Messias, tot 'Gods volk' in de zin van 'Gods verlost volk'. Denk aan Rachab de Kanaäniet (Jozua 2:1,11; 6:25) en Ruth de Moabiet (Ruth 1:16; Matteüs 1:5). Denk aan de vreemdelingen uit vele niet-Joodse volken, die tijdens de ballingschap en daarna zich bij Israël aansloten (Jesaja 56:3-8).

e. De ongelovigen in Israël werden niet tot Gods verlost volk gerekend.

Ná het ontstaan van Israël als een natuurlijk volk behoorden niet alle natuurlijke Israëlieten of Joden ('Israël' in natuurlijke, fysieke betekenis, Romeinen 9:6a) tot Gods volk als Gods verlost volk ('Israël' in geestelijke betekenis, Romeinen 9:6b)! Er waren vele natuurlijke Israëlieten (Joden), die afgoderij en onrecht pleegden, die de Messias verwierpen en die zichzelf voortdurend verhardden tegen God en zijn woorden. Zij werden uiteindelijk veroordeeld tot onomkeerbare verharding (Jesaja 6:9-10; Handelingen 7:51-53; Romeinen 11:7b-10). God noemde hen "niet mijn volk" (Hebreeuws: Lo-Ammi)(Hosea 1:2-9). Zij werden uiteindelijk, evenals alle niet-Joden die niet geloven, buiten Gods volk gesloten (Jesaja 65:1-7,11-17; Romeinen 10:21; Matteüs 8:11-12; 21:42-44; 25:31-46; Openbaring 21:8).

f. Gods openbaring in het Oude Testament was een voorbereiding voor Gods openbaring in het Nieuwe Testament.

In het Oude Testament ligt het Nieuwe Testament verborgen en in het Nieuwe Testament staat het Oude Testament geopenbaard (Augustinus). De geschiedenissen van 'de schepping', 'de Exodus' en 'de terugkeer uit de ballingschap' waren menselijk gesproken allemaal onmogelijk, maar werden toch door God verwerkelijk. De oudtestamentische gebeurtenissen zijn 'beelden' (typen) geworden van de nieuwtestamentische verlossing (Zie 'typologie' in studie van les 11)! Al Gods beloften en profetieën gedurende de oudtestamentische openbaring worden uiteindelijk vervuld gedurende de nieuwtestamentische openbaring. De vervulling begint bij de eerste komst van de Messias, Jezus Christus en wordt pas volkomen en finaal bij de tweede komst van Jezus Christus.

6. Israël is Gods geestelijke volk in het Nieuwe Testament.

a. Het woord 'Israël' in het Nieuwe Testament heeft ook een geestelijke betekenis.

Vanaf de periode van het Nieuwe Testament wordt het woord 'Israël' ook gebruikt voor 'Gods volk' in de zin van 'Gods verlost volk'. Alle mensen, die geloven in de HERE, de enige ware en levende God die zich geopenbaard heeft in Jezus Christus, behoren tot 'Gods volk' in de zin van 'Gods verlost volk' (Galaten 6:16).

De betekenis van het woord 'Israël' onder bovengenoemde punten 5 en 6 hebben uitsluitend een geestelijke betekenis.

b. Joodse christenen gedurende het Nieuwe Testament behoren tot het geestelijke Israël.

Gelovigen in de Messias, Jezus Christus, uit het natuurlijke volk van Israël behoren tot dit 'Israël' (Jakobus 1:1; Hebreeën 12:22-24).

c. Niet-Joodse christenen gedurende het Nieuwe Testament behoren tot het geestelijke Israël.

Gelovigen in de Messias, Jezus Christus, uit de andere niet-Joodse natuurlijke volken behoren tot dit 'Israël' (Galaten 6:14-16. Vergelijk 1 Korintiërs 1:2-3 met Exodus 4:22. Vergelijk ook Romeinen 2:28-29 met 1 Korintiërs 12:12-13 en 1 Petrus 2:9-10).

d. De Gemeente in het Nieuwe Testament is de voortzetting van het geestelijke Israël in het Oude Testament.

'Het Lichaam van Christus' of 'de Gemeente (of Kerk)' in de openbaring van het Nieuwe Testament is 'het volk van God', *de vervulling en voortzetting van wat God Israël in het Oude Testament bedoelde te zijn* (Matteüs 21:42-44; 28:18-20; Romeinen 2:28-29; 3:29-30; 4:16-17; 9:25-26; 10:16-21; 11:16-24; 2 Korintiërs 6:16; Galaten 3:16,26-29; 4:21-31; 6:14-16; Efeziërs 2:11-22; 3:2-6; Kolossenzen 3:11; Hebreeën 8:1-13; 11:8-10,13-16; 12:22-24; 13:14; 1 Petrus 2:4-10; Openbaring 5:9-10; 21:1-3). In dit volk van God is er vanaf de eerste komst van Christus geen onderscheid meer tussen Jood en niet-Jood

(Griek)(Romeinen 10:12-13; Galaten 3:26-29; Efeziërs 2:14-18; Kolossenzen 3:11-12)!

7. Israël is een moderne politieke staat in het Midden Oosten.

a. De moderne staat van Israël.

De moderne staat van Israël is in 1948 gesticht. Het bestaat uit mensen vanuit verschillende rassen en landen, zowel natuurlijke Israëlieten (Joden) als "vreemdelingen", die zich door de eeuwen bij het natuurlijke volk van Israël hebben aangesloten en zichzelf "Joden" noemen. De staat van Israël heeft geen bijzondere betekenis in de bijbel, omdat vanaf de eerste komst van de Messias, Jezus Christus, er binnen "het volk van God" geen onderscheid meer is tussen Jood en Griek (Romeinen 10:12-13)!

b. Joden die de Messias verwerpen.

Allen die vanaf de eerste komst van Jezus Christus hem als Messias verwerpen, behoren niet meer tot "het volk van God" (Johannes 5:23; 1 Johannes 2:23).

c. Zending onder de Joden.

Het evangelie moet, evenals aan alle natuurlijke volken van de wereld ook aan het natuurlijke volk van Israël verkondigd worden en ook zij moeten tot discipelen van Christus (de Messias) gemaakt worden (Matteüs 28:18-20).

B. DE RELATIE TUSSEN DE PROFETIEËN VAN HET OUDE TESTAMENT EN HET ONDERRICHT VAN HET NIEUWE TESTAMENT.

1. De profeten in het Oude Testament zagen Israël primair als een geestelijke entiteit, niet als een nationale entiteit.

a. De beschouwing dat 'Israël' primair een natuurlijke en nationale entiteit is.

Er zijn zowel Joden als Christenen vandaag, die *het woord 'Israël' in de bijbel doorgaans beschouwen als het natuurlijke of nationale volk van Israël (alle Joden in de wereld, inclusief de moderne staat van 'Israël')*. Zij geloven dat het hele volk van Israël als een natuurlijke en nationale eenheid 'het uitverkoren volk van God' is. Sommigen onder hen geloven dat God ook een ander plan van verlossing voor het natuurlijke of nationale volk van Israël heeft dan voor alle andere volken in de wereld. Zij geloven dat God *twee plannen van verlossing* zou hebben: één voor Israël en één voor de Kerk. En zij geloven dat God *twee volken heeft*: het nationale volk van Israël en het geestelijke volk, dat de Gemeente of Kerk heet. Sommigen onder hen geloven dat God alleen maar aardse zegeningen heeft voor Israël op de nieuwe aarde en alleen maar hemelse zegeningen heeft voor de Gemeente in de nieuwe hemel. Maar anderen geloven dat ook de Gemeente op de nieuwe aarde zal wonen.

b. De beschouwing dat 'Israël' primair een geestelijke entiteit is.

Een studie van het Oude Testament en het Nieuwe Testament zal aantonen dat de profeten van het Oude Testament, Jezus Christus en de apostelen van het Nieuwe Testament hun eigen natuurlijke volk, Israël, *niet primair als een nationale, maar als een geestelijke entiteit zagen*.

Voor de profeten van het Oude Testament was 'Israël' de gemeenschap die de HERE (Hebreeuws: JahWeH) tot God had. Het deel van het natuurlijke volk van Israël dat afvallig werd en niet meer de HERE diende (1 Koningen 19:3; cf. Romeinen 11:3), was "niet mijn volk" (Hosea 1:6,9). 'Gods volk' bestond uit de zevenduizend uit het natuurlijke volk van Israël, die hun knieën niet gebogen hadden voor de Baäl (1 Koningen 19:18; cf. Romeinen 11:4). 'Gods volk' bestond uit 'het overblijfsel' of 'de ontkomener' uit het natuurlijke volk van Israël (Jesaja 1:9; 10:20-22; Hosea 1:10; Joël 2:32; Micha 2:12; cf. Romeinen 11:5). 'Gods volk' bestond uit degenen in het natuurlijke volk van Israël (Jakob), die zich van hun overtredingen bekeerd hadden (Jesaja 59:20)!

Maar voor de profeten van het Oude Testament, die van God alleen maar het oudtestamentische perspectief kregen, was *de geestelijke wedergeboorte* van Israël verstrengeld met *de nationale wedergeboorte* van Israël. Terwijl voor de profeten van

het Oude Testament een nationale wedergeboorte zonder een geestelijke wedergeboorte weliswaar ondenkbaar was, was voor de latere Joden een geestelijke wedergeboorte zonder een nationale wedergeboorte ondenkbaar (cf. Matteüs 17:10-13; ook de christen Joden, Handelingen 1:6). Het nationale aspect werd voor latere Joden allesoverheersend.

God begon zijn spreken door de profeten van het Oude Testament en voltooide het pas door zijn spreken in Jezus Christus (Hebreeën 1:1). God had zijn verlossingsplan nog *niet* volledig geopenbaard aan de profeten van het Oude Testament. Er lag nog steeds een sluier over het Oude Testament (cf. 2 Korintiërs 3:15-16; 1 Petrus 1:10-12). Dat resulteerde in twee belangrijke kenmerken van Gods openbaring in het Oude Testament:

i) De verlossing in het Oude Testament werd voorgesteld als een gebeurtenis in de eindtijd. De profeten van het Oude Testament stelden Gods verlossingswerk voor als iets wat plaats zou vinden in 'de eindtijd', gelijktijdig met de nationale bevrijding van het volk van Israël (uit de ballingschap). Hun 'profetische perspectief' kon nog geen onderscheid maken tussen wat er spoedig zou gebeuren en wat pas veel later zou gebeuren.

ii) De verlossing in het Oude Testament werd voorgesteld in oudtestamentische beelden. De profeten van het Oude Testament stelden Gods verlossingswerk voor op de enige manier dat Gods volk in het Oude Testament het zou kunnen begrijpen, namelijk, in begrippen, uitdrukkingen, vergelijkingen en beelden met betrekking tot "het land van Israël", "het volk van Israël" en "de instellingen als tempel, priesterschap, koningschap, enz. van Israël". De profeten in het Oude Testament waren onwetend met betrekking tot Gods 'geheimenis' of verlossingsplan, namelijk dat de gelovigen in de andere niet-Joodse volken op gelijke voet met de gelovigen in Israël mede-erfgenamen van het geestelijke Israël zouden zijn (Efeziërs 3:4-6).

2. De profeten in het Oude Testament zagen alle toekomstige gebeurtenissen alleen in profetische perspectief.

a. Gods openbaring in het Oude Testament.

De profeten van het Oude Testament beschrijven alle eindtijd (eschatologische) gebeurtenissen alsof zij kort op elkaar zouden plaatsvinden. Zij zagen alle eindtijd gebeurtenissen als bergreeksen die dichtbij elkaar lijken te liggen, terwijl zij in werkelijkheid heel ver uit elkaar lagen! *Zij zagen de eindtijd gebeurtenissen in profetische perspectief, d.w.z., zij zagen alle toekomstige gebeurtenissen als één plaatje, waarin de relatie tussen de verschillende delen in werkelijkheid anders was dan hoe zij het voorstelden.* Zij konden zien dat bepaalde gebeurtenissen zouden plaatsvinden, maar zij konden niet zien wanneer en hoe deze gebeurtenissen zouden plaatsvinden. Voor de profeten van het Oude Testament zouden al deze eindtijd gebeurtenissen tegelijk plaatsvinden "in de laatste dagen". Bijvoorbeeld, de profeten van het Oude Testament zeiden dat de terugkeer uit de Babylonische gevangenschap en de heropbouw van het land en het volk van Israël *onmiddellijk gevolgd zouden worden* door alleen één komst van de Messias-Koning en de uitstorting van de heilige Geest en dat deze gebeurtenissen *onmiddellijk gevolgd zouden worden* door het Laatste Oordeel van de God-vijandige heidense volken en de vernieuwing van de aarde. Zij profeteerden dat al deze eindtijd gebeurtenissen bij elkaar hoorden "in de laatste dagen".

b. Gods openbaring in het Nieuwe Testament.

Maar Gods voortschrijdende openbaring in het Nieuwe Testament toont heel duidelijk aan dat al deze 'eindtijd gebeurtenissen' van het Oude Testament in feite eeuwen uit elkaar liggen! *Alleen in het licht van Gods openbaring in het Nieuwe Testament* weten wij dat er een eerste komst en een tweede komst van de Messias, Jezus Christus, is. De eerste komst van de Messias (Christus) en de uitstorting van de heilige Geest vond plaats meer dan 5 eeuwen ná de bevrijding uit de ballingschap en de heropbouw van het land en volk van Israël onder Zerubbabel, Ezra en Nehemia! En de tweede komst van de Messias, Jezus Christus, de opstanding uit de doden, het laatste oordeel en de vernieuwing van de aarde hebben voor meer dan 20 eeuwen nog niet plaatsgevonden! God heeft niet aan zijn profeten van het Oude Testament geopenbaard dat er lange perioden tussen deze

eindtijd gebeurtenissen lagen (cf. Handelingen 1:5-6; 1 Petrus 1:10-12).

3. De profeten in het Oude Testament kenden Gods geheimenis aangaande de ander natuurlijke volken niet.

a. De profeten van het Oude Testament kenden Gods plan met betrekking tot de andere volken niet.

i) Volgens 1 Petrus 1:10-12 zagen de profeten van het Oude Testament de nieuwtestamentische toekomst niet helder. Zij trachtten de tijd en omstandigheden met betrekking tot Gods genade voor de andere volken op aarde, de verlossing van hun zielen, het lijden van de Messias (Christus) en de daaropvolgende heerlijkheid uit te vorsen. De Geest van Christus (de heilige Geest, cf. 2 Petrus 1:19-21) inspireerde hen te spreken over de toekomstige gebeurtenissen en openbaarde aan hen dat zij *niet zichzelf, maar het toekomstige nieuwtestamentische volk van Christus dienden met hun profetieën* (cf. Hebreeën 11:39-40). Hoewel de profeten van het Oude Testament en zelfs de engelen in de hemel een blik begeerden te slaan in deze toekomstige gebeurtenissen, werden zij pas duidelijk verkondigd door de apostelen van het Nieuwe Testament onder inspiratie van dezelfde heilige Geest.

Dus in het licht van de openbaring in het Nieuwe Testament wordt Gods bedoeling met de profetieën in het Oude Testament pas volkomen duidelijk in Gods openbaring in het Nieuwe Testament d.m.v. de verkondiging van Jezus Christus en de apostelen van het Nieuwe Testament. De profeten van de oudtestamentische 'voorbereiding' dienden Gods volk van de nieuwtestamentische 'vervulling'.

ii) Volgens Efeziërs 3:4-6 waren de profeten van het Oude Testament niet bekend met 'de geheimenis' van Christus met betrekking tot de andere volken op aarde. De geheimenis was dat de gelovigen uit de andere natuurlijke volken op aarde ook "kinderen van God", "erfgenamen van God" en "mede-erfgenamen van de Messias" zouden worden (Romeinen 8:16-17). De geheimenis was dat de gelovigen uit de andere volken samen met de gelovigen uit het volk van Israël "één nieuwe mens" (in Christus), "één nieuw lichaam" (van Christus, de Gemeente of Kerk) zouden vormen (Efeziërs 2:11-18). De geheimenis was dat de gelovigen uit de andere volken samen met de gelovige Joden "medeburgers" van Gods volk en "huisgenoten" van God gezin zouden worden (Efeziërs 2:19-22). *De geheimenis was en is dat de gelovigen uit alle andere natuurlijke volken op volkomen gelijke voet met de gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël "mede-erfgenamen" van Gods heil en erfenis, "medeleden" van Gods volk en "medegenoten" van Gods beloften geworden zijn (Efeziërs 3:4-6; cf. 2 Korintiërs 1:20)!* De profeten van het Oude Testament dachten dat de gelovige uit de andere natuurlijke volken alleen deel aan 'Gods volk' zouden krijgen door aansluiting bij het natuurlijke of nationale volk van Israël. Dat dachten de latere Joden (Handelingen 15:1) en zelfs de christen Joden (Handelingen 1:6-7) ook. Maar de profeten van het Oude Testament kenden Gods 'geheimenis' (mysterie) of plan niet, namelijk dat de gelovigen uit de andere natuurlijke volken *op volkomen gelijke voet met de gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël* mede-erfgenamen zouden worden van Gods verlossingsplan met 'Israël'! *Gods oudtestamentische geestelijke volk, Israël, wordt niet opgeheven of vervangen, maar wordt voortgezet en enorm uitgebreid naar de andere volken zodat het haar vervulling vindt in Gods nieuwtestamentische geestelijke volk, de Gemeente of Kerk van Jezus Christus!*

b. De profeten van het Oude Testament wisten niet dat Gods beloften aan Israël een veel grotere omvang had.

Volgens 2 Korintiërs 1:20 zijn alle beloften die God ooit gemaakt heeft in het Oude Testament en het Nieuwe Testament "Ja" in de Messias (Christus). Daarom zeggen alle gelovigen uit alle volken ook "Amen" daarop!

i) Dit betekent dat alle beloften die God gedurende de oudtestamentische periode aan zijn (geestelijke) volk 'Israël' gemaakt heeft, ook Gods beloften voor alle gelovigen in de nieuwtestamentische periode zijn, hetzij zij oorspronkelijk uit het natuurlijke volk van Israël komen, hetzij zij oorspronkelijk uit de andere natuurlijke volken komen! Gods beloften in de hele bijbel zijn "Ja" voor iedereen die in Jezus Christus geloof!

ii) Daarmee wordt tegelijk gezegd dat Gods beloften niet gelden

voor mensen die niet in Jezus Christus (de Messias) geloven! God maakt geen beloften aan mensen die hem verwerpen, maar alleen dreigementen.

iii) Daarom horen ongelovige Joden en ongelovige niet-Joden gedurende de hele geschiedenis nooit bij Gods volk in de zin van Gods verlore volk.

iv) Daarom is het hele Oude Testament ook deel van de bijbel van de christenen!

v) Daarom begint het Christendom bij de schepping en niet bij de eerste komst van Christus!

Hoewel de profeten van het Oude Testament deze 'geheimenis' van God, die hij in Christus openbaarde, niet kenden, kenden de apostelen van het Nieuwe Testament het wel! Bijvoorbeeld, in Romeinen 9:25-26 haalt de apostel Paulus twee beloften aan die God aan *de gelovigen in Israël* maakte gedurende de oudtestamentische periode. Maar hij paste deze beloften toe als beloften die God aan *alle gelovigen uit alle andere volken* maakte gedurende de nieuwtestamentische periode! Hij haalde Hosea 2:23 en 1:10 aan, waarin de aanvankelijke verwerping van Israëlieten en de latere aanneming van de gelovigen uit *Israël* gedurende de oudtestamentische periode hun parallel hebben in de aanvankelijke uitsluiting van de heidense volken en de latere insluiting van de gelovigen uit de *andere volken* in Gods verbond gedurende de nieuwtestamentische periode (Efeziërs 2:11-22)!

c. De profeten van het Oude Testament konden Gods onbekende toekomstige verlossingsplan alleen beschrijven met beelden die bekend waren binnen het volk van Israël.

De profeten van het Oude Testament kenden niet de geheimenis van Christus, namelijk dat door het evangelie de gelovigen uit de andere natuurlijke volken op volkomen gelijke voet met de gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël mede-erfgenamen van Gods heil en van de heerlijkheid van Gods koninkrijk zouden worden (Efeziërs 3:4-6).

De profeten van het Oude Testament leefden nog in 'de periode van voorbereiding' en nog niet in 'de periode van vervulling'! Zij leefden vóór de eerste komst van de Messias (Christus) (cf. Matteüs 11:13; Hebreëen 1:1). De voorstellingen van de profeten van het Oude Testament doorbreken nog niet de grenzen van het volk Israël als nationale volk. *Daarom konden de profeten van het Oude Testament dit toekomstige heil en heerlijkheid van Gods geestelijke volk alleen maar beschrijven in beelden, die voor hen en hun toehoorders (de Joden) bekend waren. Zij beschreven het toekomstige heil en heerlijkheid als iets wat alleen in en door het natuurlijke volk van Israël zou gebeuren!*

i) De terugkeer. Daarom beschreven de profeten van het Oude Testament het toekomstige heil op oudtestamentische wijze in beelden van 'de bevrijding of terugkeer uit de Babylonische ballingschap' en van 'de heropbouw van het land Israël, van het volk Israël, van de stad Jeruzalem en van de tempel in Jeruzalem' (Joël 3:1,20) en nog niet op nieuwtestamentische wijze als 'een terugkeer of bekering tot de HERE' (cf. Jesaja 40:3; Marcus 1:1-5)!

ii) De goede tijding. Het woord 'de goede of blijde boodschap' met betrekking tot de terugkeer uit de ballingschap en heropbouw (Jesaja 40:9; 52:7; 61:1) heeft als tegenbeeld het woord 'evangelie' (en afleidingen daarvan als 'evangelie verkondiging') met betrekking tot de dood en opstanding van Jezus Christus (Handelingen 5:42; 13:32; Romeinen 10:15; 1 Korintiërs 15:1-4; cf. Romeinen 3:21-22; Galaten 3:6-9).

iii) De oproep. 'De oproep tot terugkeer uit de ballingschap' (Jesaja 40:3) heeft als tegenbeeld 'de oproep tot bekering en geloof in het evangelie' (Marcus 1:1-5,14-15; Handelingen 3:18-19).

iv) De knecht des HEREN, die Jakob uit de ballingschap onder de niet Joodse volken terugbrengt tot God en Israël tot God vergadert (Jesaja 49:5-6), heeft als tegenbeeld Jezus Christus, die Gods volk uit alle natuurlijke volken op aarde vergadert (Handelingen 13:46-48; 26:23).

v) De nieuwe schepping. Gods woord, "Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde" is een beschrijving van de heropbouw van Jeruzalem en Gods volk ná de terugkeer uit ballingschap (Jesaja 65:17-25; 66:22) en heeft als tegenbeeld de schepping van een nieuwe hemel en nieuwe aarde voor alle gelovigen uit alle natuurlijke volken aan het einde van de wereldgeschiedenis (2 Petrus 3:13; Openbaring 21:1).

vi) Het koninkrijk. Daarom beschreven de profeten van het Oude Testament 'het toekomstige koninkrijk van God' op oudtestamentische wijze in beelden van 'het herstelde koninkrijk van Israël' met koning David op de troon (Jesaja 4:2-6; Jeremia 23:5-6; Ezechiël 17:22-24; cf. Handelingen 1:6 waar de discipelen nog steeds met deze vraag rondliepen) en nog niet op nieuwtestamentische wijze als 'het koninkrijk van God' over alle volken in de wereld met Jezus Christus op de troon (cf. Matteüs 8:11-12; 13:36-43; 21:33-44; 24:14; 1 Korintiërs 15:25).

vii) De aanbidding. Daarom beschreven de profeten 'de toekomstige aanbidding van God' alleen maar in uitdrukkingen en beelden, die bekend waren gedurende de oudtestamentische periode, namelijk van een tempel, priesters, Levieten, offeranden, tempelfeesten en bidden met opgeheven handen (Ezechiël hfst. 40-48; Jesaja 56:1-8) en nog niet op de nieuwtestamentische wijze als 'een aanbidding van God in geest en in waarheid' (Johannes 4:23-24)!

viii) Gods volk. Daarom spraken de profeten over 'Gods uitverkoren volk' op oudtestamentische wijze als 'het volk van Israël' (Jesaja 41:8; Amos 3:2-3) en nog niet op nieuwtestamentische wijze als 'Gods volk bestaande uit alle gelovigen uit alle volken op aarde' (1 Petrus 2:9-10; cf. Titus 2:11-14).

ix) Het oordeel. Daarom beschreven de profeten 'het toekomstige oordeel' op oudtestamentische wijze als een oordeel van God over de niet-Joodse volken (Joël 3:2,12,14) en nog niet op nieuwtestamentische wijze als Gods oordeel over alle ongelovigen in alle volken, inclusief ongelovige Joden (cf. Matteüs 13:41-42; 25:31-34,41; Johannes 3:18,36).

x) De vernieuwing. En daarom beschreven de profeten 'de toekomstige vernieuwing' op oudtestamentische wijze alleen in beelden van het vernieuwde en vruchtbare land van Israël (Joël 3:17-18) en nog niet op nieuwtestamentische wijze in het beeld van 'de ganse nieuwe aarde' (cf. Romeinen 4:13; 2 Petrus 3:13; Openbaring 21:1 – 22:6).

Dus, de hele openbaring in het Oude Testament was nog beperkt tot het nationale karakter van het volk van Israël. De profeten van het Oude Testament konden de toekomstige heerlijkheid van Gods verlossing alleen maar uitdrukken in de beelden en vormen, die voor hen en hun toehoorders bekend waren, namelijk van een vernieuwd volk van Israël dat woont in een vernieuwd land van Israël, met een vernieuwde tempel en uiteindelijk een vernieuwd koninkrijk! God gaf aan zijn profeten van het Oude Testament openbaringen met betrekking tot de toekomstige verlossing, maar alleen in 'schaduwert', beelden en vormen, die zijn oudtestamentische volk konden begrijpen (cf. Kolossenzen 2:16-17; Hebreëen 8:5; 9:8-10,23; 10:1-4). *De werkelijkheid* werd pas in het Nieuwe Testament geopenbaard.

Wij mogen dus niet van de profeten van het Oude Testament verwachten dat zij de toekomstige verlossing al hadden moeten beschrijven in de nieuwtestamentische 'werklijkheden', omdat deze geheimenis (dit mysterie) bleef totdat de Messias (Christus) het bij zijn eerste komst aan zijn nieuwtestamentische apostelen openbaarde!

4. De relatie tussen het natuurlijke volk van Israël en de andere natuurlijke volken gedurende de oudtestamentische periode.

a. De oudtestamentische beschouwing met betrekking tot de niet-Joodse volken.

i) De dag van de HERE. De profeet Joël verkondigde dat de sprinkhanenplag een waarschuwing aangaande 'de dag van de HERE' was. En dié dag was nabij (Joël 1:15; 2:1). Hij bedreigde het volk van Israël met de dag van de HERE, omdat hij hen wakker wou schudden. Daarna verkondigde hij het einde van die sprinkhanenplag ten einde het volk van Israël nog meer te motiveren zich te bekeren. Als Israël zich zou bekeren, dan zou de HERE medelijden met zijn volk krijgen en het openmen voor zijn volk. Vóór de grote en geduchte dag van de HERE zou komen, zou de HERE zijn heilige Geest uitstorten over mensen. Ieder die de naam van de HERE zou aanroepen, zou behouden worden (Joël 2:18-27). Gods openbaring in het Nieuwe Testament bevestigt dat 'de dag van de HERE' met de eerste komst van Christus en de uitstorting van de heilige Geest op Pinksteren is begonnen (Handelingen 2:17-21). Joël profeteerde 'de dag van de HERE' ook

als de dag van het finale oordeel over de niet-Joodse volken, ten einde het volk van Israël te motiveren zich te bekeren (Joël 3:1-16). Alleen in Jeruzalem en alleen voor degenen die de naam van de HERE aanroepen, zou er redding zijn. De niet-Joodse volken, die Gods volk verstoord en verdrukt hadden, zouden vernietigd worden.

ii) De niet-Joodse volken. In het perspectief van het Oude Testament en de profetie van het Oude Testament werden de niet-Joodse volken niet tot het volk van God gerekend. De reden dat de niet-Joodse volken gedurende de periode van het Oude Testament als 'vijanden' van Gods volk beschouwd werden, was dat zij dikwijls afschuwelijke afgoderij bevorderden en herhaaldelijk probeerden 'Gods volk' te vernietigen (Deuteronomium 7:1-11; Jozua 24:11-15; Richteren 2:10 – 3:6). Daarom verkondigden de profeten van het Oude Testament dat 'Gods volk' gered zou worden, maar dat de niet-Joodse volken geoordeeld zouden worden (Joël 3:2,12,14).

iii) Het dal van Josafat. In de voorstelling van het Oude Testament vindt deze finale oordeelsdag over de niet-Joodse volken plaats in de omgeving van Jeruzalem (Ezechiël hfst. 38-39; Zacharia 12:1-9; 14:1-5). De voorstelling van de profeet Joël is dat de finale oordeelsdag in 'het dal van Josafat' zou plaatsvinden en volgens hem is dat dichtbij Jeruzalem (Joël 3:1-2,14,16). 'Josafat' betekent 'de HERE oordeelt'. Als Joël aan een specifiek dal gedacht had, dan zal dat wel de Kidron Vallei geweest zijn, omdat vanaf de 4de eeuw n.C. deze vallei 'de vallei van Josafat' heette.

b. De nieuwtestamentische beschouwing met betrekking tot de niet-Joodse volken.

i) Israël en de volken zijn oudtestamentische beelden van de nieuwtestamentische werkelijkheid. Alleen in het licht van Gods openbaring in het Nieuwe Testament weten wij dat de tegenstelling in het Oude Testament tussen 'Israël' en 'de natien of niet-Joodse volken' *alleen een beeld* was van de tegenstelling in het Nieuwe Testament tussen 'de Gemeente (Kerk)' en 'de zondige wereld'. De niet-Joodse volken in het Oude Testament zijn *alleen een beeld* van de 'boze wereld' in het Nieuwe Testament (Johannes 15:18-25; Openbaring 12:9; 20:8-9). Evenzo is het volk 'Israël' in het Oude Testament *alleen een beeld* van 'het volk van God' in het Nieuwe Testament. 'Het volk van God' in het Nieuwe Testament bestaat uit gelovigen uit alle volken in de wereld (Efeziërs 2:11-22; 3:4-6; Galaten 6:16; Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1-2; 2:9-10; Openbaring 5:9).

ii) Het dal van Josafat is een beeld van het oordeel. 'Het dal van Josafat' in het Oude Testament is *ook een beeld of symbool* dat de HERE de ongelovigen in alle volken, inclusief de ongelovigen in het volk van Israël, zou oordelen. Het gaat erom dat de HERE zou oordelen (cf. de naam 'Josafat') en niet om de plaats waar God zou oordelen (Matteüs 25:31-46).

5. De profetieën in het Oude Testament moeten dus in het licht van Gods openbaring in het Nieuwe Testament uitgelegd worden.

a. Het Oude Testament op zichzelf is nog een versluierde openbaring, die de ontsluitende openbaring in het Nieuwe Testament nodig heeft.

i) De volle openbaring heeft Jezus Christus nodig. Jezus Christus zegt dat Gods openbaring in het Oude Testament ('de Wet en de Profeten') pas in hem *vervuld moest worden* (Lucas 24:44-45) en inderdaad *vervuld werd* (Matteüs 5:17). Daarom kan hij ook de volle betekenis van de openbaring in het Oude Testament uitleggen aan zijn apostelen (Lucas 24:25-27). De schrijver aan de Hebreeënen zegt dat God vroeger vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten van het Oude Testament, maar dat hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken heeft in Jezus Christus. God heeft zijn laatste en finale woord tot ons gesproken in Jezus Christus (Hebreeënen 1:1)!

ii) De volle openbaring heeft bekering tot Jezus Christus nodig. Alleen wanneer een mens zich tot Jezus Christus bekeert, krijgt hij inzicht in Gods openbaring in het Oude Testament! Volgens 2 Korintiërs 3:14 blijft bij het lezen en uitleggen van het Oude Testament een bedekking over de ogen van ongelovige Joden en ongelovige niet-Joden liggen. Deze bedekking wordt pas weggenomen wanneer een mens zich tot Jezus Christus bekeert.

iii) De volle openbaring is het Nieuwe Testament. De openbaring in het Oude Testament kan dus pas begrepen en

correct uitgelegd worden in het licht van Jezus Christus en zijn laatste en finale woord aan ons in de openbaring van het Nieuwe Testament! Zolang een persoon dus probeert om de wet en profetieën van het Oude Testament te begrijpen en uit te leggen zonder Gods openbaring in het Nieuwe Testament, zal een bedekking over zijn ogen, verstand en hart blijven liggen. In het licht van de openbaring in het Nieuwe Testament is het onmogelijk om de profetieën in het Oude Testament te begrijpen of correct uit te leggen zonder Gods openbaring in het Nieuwe Testament!

b. Het Oude Testament op zichzelf is alleen een schaduw die de werkelijkheden van de openbaring in het Nieuwe Testament nodig heeft.

i) Schaduw en werkelijkheid. Het Oude Testament met haar instellingen en gebeurtenissen bevat *een directe en doelgerichte voorbereiding en voorafschaduw van een veel verder strekkende, hogere, geestelijke, en toch werkelijke realiteit*. Vanaf Genesis tot Openbaring is God bezig om voor zichzelf een heilig volk te verzamelen en zijn koninkrijk te vestigen. *Gods volk in het Oude Testament is het begin van Gods volk in het Nieuwe Testament*. Het land van Israël, Sion, Jeruzalem, de tempel, de ceremoniën, de priesters, de profeten en de koningen gedurende de oudtestamentische periode waren allen verwijzingen naar, of 'voorafschaduw' van, *de werkelijkheden die komen zouden* gedurende de nieuwtestamentische periode (Kolossen 2:17; Hebreeënen 10:1)! Zij waren 'zinnebeelden of gelijkenissen' voor de tegenwoordige (nieuwtestamentische) tijd en 'tijdelijke bepalingen' tot de tijd van 'herstel of de nieuwe orde' (met de eerste komst van Christus) opgelegd werden (Hebreeënen 9:8-10). Met de eerste komst van de Messias, Jezus Christus, werd "de Wet en de Profeten" (de hele openbaring in het Oude Testament) vervuld (Matteüs 5:17)!

De openbaringen in het Oude Testament en haar vormen en beelden ('de wet') waren 'een schaduw van de werkelijkheden, die later in Christus zouden komen'. Daarom moet Gods openbaring in het Oude Testament altijd uitgelegd worden in het licht van Gods openbaring in het Nieuwe Testament! De 'schaduw' van de oudtestamentische openbaring moeten altijd in het licht van 'de werkelijkheden' van de nieuwtestamentische openbaring uitgelegd worden!

ii) Gods volk. De openbaring in het Oude Testament met betrekking tot de eindtijd gebeurtenissen tekent de heerlijke toekomst van 'Gods volk' hoofdzakelijk in beelden van het vernieuwde volk van Israël. Maar Gods openbaring in het Nieuwe Testament met betrekking tot de eindtijd gebeurtenissen ontvouwt Gods openbaring met betrekking tot de eindtijd gebeurtenissen in het Oude Testament veel verder en toont dat het niet alleen gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël, maar ook gelovigen uit al de andere natuurlijke volken insluit. Gods openbaring in het Nieuwe Testament leert dat Gods plan voor de eindtijd het geheel van 'Gods volk' insluit. 'Gods volk' bestaat uit alle gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël én alle gelovigen uit alle andere natuurlijke volken (Matteüs 8:11-12; 21:42-44; 24:14,30; Johannes 5:24-29; 10:14-16; Handelingen 10:34-35; 13:46-48; Romeinen 1:16; 2:9-11,28-29; 3:29-30; 4:11-12; 9:6-7,25-26; 10:9-13; 11:25-26; 1 Korintiërs 9:20-21; 10:5-6; Galaten 3:16-17,23-29; Efeziërs 2:11-22; 3:4-6; Hebreeënen 12:22-24; 1 Petrus 2:4-10; Openbaring 5:9-10; 21:1-3)!!!

C. ISRAËL IN HET LICHT VAN DE NIEUWTESTAMENTISCHE OPENBARING.

1. 'Israël' als Gods verbondsvolk.

Het woord 'Israël' in de bijbel wordt vandaag nog steeds verschillend uitgelegd. Sommige mensen beschouwen het *natuurlijke of nationale* volk van 'Israël' (toen en vandaag) als Gods uitverkoren volk. Anderen mensen beschouwen het *geestelijke* volk van 'Israël' (toen en vandaag) als Gods uitverkoren volk. Het onderricht in de bijbel moet uitsluitend geven.

a. De beschouwing dat het natuurlijke volk van 'Israël' Gods volk is.

Er zijn Joden en christenen, die het woord 'Israël' in de bijbel doorgaans beschouwen als *het natuurlijke of nationale volk van Israël*. Zij geloven dat *het hele volk van Israël als een natuurlijke en nationale eenheid 'het uitverkoren volk van God' is*.

Sommige christenen geloven dat God een ander plan van verlossing voor het volk van Israël heeft dan voor alle andere volken in de wereld. Dus, twee plannen van verlossing: één voor de Kerk en één voor Israël. Met verwijzing naar 1 Tessalonicenzen 4:17 en Matteüs 24:40-41, geloven zij dat 'gans Israël' (Romeinen 11:26) pas behouden wordt nádat de christelijke Gemeente (Kerk) van de aarde verwijderd is bij de 'opname van de Gemeente'. *Deze christenen geloven dat God al zijn beloften in het Oude Testament aan het natuurlijke of nationale volk van Israël letterlijk zal vervullen, maar pas nádat de Gemeente (de christenen) van deze aarde verwijderd zijn.*

Zij geloven dat de volgende gebeurtenissen nog in de toekomst liggen:

i) Een tweede nieuw verbond. Volgens hen werd het nieuwe verbond met betrekking tot de vernieuwing van harten (Jeremia 31:31-34; Ezechiël 36:25-28) alleen met het natuurlijke of nationale volk van Israël gemaakt. Het nieuwe verbond met Israël is dus een tweede nieuw verbond (cf. Hebreëen 8:6-13) en moet nog in de toekomst in vervulling gaan.

Weerlegging. Het gaat echter niet om een nieuw verbond alleen met de Joden, maar om een nieuw verbond met gelovige Joden en gelovige niet-Joden (Hebreëen 8:1-13; Titus 3:3-9).

ii) Een tweede terugkeer uit de ballingschap. Volgens hen moet de terugkeer van het natuurlijke of nationale volk van Israël uit alle landen naar het Beloofde Land nog in de toekomst plaatsvinden (Jesaja 54:4-8; Jeremia 23:7-8; 30:1-3; 31:8-12).

Weerlegging. Het gaat echter niet om een terugkeer naar het land, maar om een terugkeer tot de Messias (Ezra 1:1-5; 2:1-70, Johannes 12:31-32; Efeziërs 1:9-10).

iii) Een tweede heropbouw van het land. Volgens hen zal het land van Israël nog een fysieke verandering ondergaan: bergen zullen wijken, vlakten zullen ontstaan, een waterbron zal onder de tempel ontspringen (Zacharia 14:4,8,10) en het land van Israël zal verdeeld worden in 12 parallelle gedeelten tussen de Middellandse Zee en de Jordaan met aparte gebieden voor de koning, voor Jeruzalem en voor de tempel (Ezechiël hfst. 47-48).

Weerlegging. Het gaat echter niet om de heropbouw van het land van Israël in de toekomst, maar om de heropbouw van het land van Israël ná de ballingschap (Genesis 15:18-21; Jozua 21:43-45; 23:14-16; Openbaring hfst. 21-22).

iv) Een tweede heropbouw van het volk. Volgens hen zal het natuurlijke of nationale volk van Israël in de toekomst nog talrijk worden als de sterren van de hemel (Genesis 15:5; Jeremia 30:19; 33:22).

Weerlegging. Het gaat echter niet om het getal van natuurlijke Israëlieten, maar om het ontelbare getal van alle gelovigen uit alle natuurlijke volken (Jesaja 1:9; 10:22-23; Romeinen 9:27-29; 11:4-10; Openbaring 5:9-10; 7:9).

v) Een tweede heropbouw van Jeruzalem. Volgens hen moet de stad Jeruzalem in de toekomst letterlijk herbouwd worden met edelgesteente (Jesaja 54:11-12; Jeremia 30:18).

Weerlegging. Het gaat echter niet om de stad Jeruzalem in het land van Israël. Het gaat om het hemelse Jeruzalem en uiteindelijk om het nieuwe Jeruzalem. (Galaten 4:24-27; Hebreëen 11:10-16; 12:22-24; 13:14; Openbaring 21-22).

vi) Een tweede herbouw van de tempel. Volgens hen moet de tempel te Jeruzalem in de toekomst letterlijk herbouwd worden (Ezechiël hfst. 40-48).

Weerlegging. Het gaat echter niet om herbouw van een tempelgebouw in Jeruzalem, maar om de opbouw van de geestelijke tempel van God (Ezra 1:1-4; Matteüs 27:51; Handelingen 7:48-49; 2 Korintiërs 6:16; Efeziërs 2:19-22).

vii) Een tweede hervatting van de tempeldienst. Volgens hen moet de tempeldienst met haar offeranden en feesten in de toekomst letterlijk hervat worden. *De dierenofferanden zullen verzoening maken voor de zonden* van het gehele huis van Israël (Ezechiël 43:18-27; 45:15-17,21-25). Zelfs de andere volken zullen van jaar tot jaar letterlijk naar Jeruzalem en de tempel stromen om daar de wet te leren (Jesaja 2:2-5), het Loofhutenfeest te vieren en *de dierenofferanden voort te zetten* (Zacharia 14:16-21). Weerlegging. Dit werd echter vervuld ná de terugkeer uit de ballingschap. Ná de eerste komst van Jezus Christus zal er nooit meer een terugkeer zijn naar de tempeldienst en tempelofferanden van het Oude Testament, want de ceremoniële wet is al vervuld met de eerste komst van Jezus Christus (Matteüs 5:17; Efeziërs 2:15; Kolossenzen 2:14; Hebreëen 10:1-4).

viii) Een tweede koning David. Volgens hen zal koning David ná de terugkeer van Israël weer letterlijk koning over Israël zijn (Jeremia 30:3,9).

Weerlegging. Jezus Christus is echter de werkelijke vervulling van de Davidsprofetieën (Jeremia 23:5-6; 33:14-26; Matteüs 1:1).

ix) Gans Israël wordt behouden. Volgens hen zal *het ganse natuurlijke of nationale volk van Israël* in de toekomst behouden worden. (Zie hun uitleg van Jesaja 54:13-14a en hun vertaling en uitleg van Romeinen 11:25-26).

Weerlegging. De correcte vertaling en uitleg van Romeinen 11:25-26 spreekt echter over *het volle getal van uitverkoren gelovigen in het natuurlijke volk van Israël door alle eeuwen heen* (cf. Romeinen 2:28-29; 11:5,12; Jakobus 1:1).

b. De beschouwing dat het geestelijke volk van 'Israël' Gods volk is.

Zowel de profeten van het Oude Testament als Jezus Christus en de apostelen van het Nieuwe Testament zagen hun eigen volk, Israël, niet primair als een nationale entiteit, maar als een geestelijke entiteit.

i) De profeten van het Oude Testament. Voor de profeten van het Oude Testament was 'Israël' de gemeenschap van mensen, die de HERE (Hebreeuws: JhWHeH) als God diende. Het ware Israël bestond uit 'de 7000' die de knie niet voor Baäl gebogen hadden (1 Koningen 19:18). Het ware Israël was 'de rest', 'het overschot', 'de weinig ontkomenen', 'het overblijfsel' van het natuurlijke of nationale volk van Israël, die de HERE heeft overgelaten (Jesaja 1:9; 10:20-22; Hosea 1:10; Joël 2:32; Micha 2:12). Het ware Israël was dat gedeelte van het natuurlijke of nationale volk van Israël, dat zich bekeerd heeft (Jesaja 59:20)!

De profeten van het Oude Testament hadden nog steeds een bedekking over hun gezicht (2 Korintiërs 3:14-16) en zagen alleen 'het volk van God' in termen van Gods oudtestamentische volk, Israël. Met betrekking tot Gods beloften, konden de profeten nog geen onderscheid maken tussen de nationale wedergeboorte en de geestelijke wedergeboorte van het volk Israël. Voor de profeten van het Oude Testament was de nationale wedergeboorte van het volk zonder de geestelijke wedergeboorte van het volk ondenkbaar. Voor de profeten was de geestelijke wedergeboorte het allerbelangrijkste! Maar voor de latere Joden was de geestelijke wedergeboorte van het volk zonder de nationale wedergeboorte van het volk ondenkbaar (cf. Handelingen 1:6-7)! Voor de Joden was de nationale wedergeboorte het allerbelangrijkste!

ii) Jezus Christus in het Nieuwe Testament. Hij maakte met betrekking tot de Joden in zijn tijd duidelijk onderscheid tussen Joden, die het koninkrijk van God zouden beërven en Joden, die buiten het koninkrijk van God gesloten zouden worden (Matteüs 8:11-12; 21:42-44). Hij sprak over Natanaël als 'een ware Israëliet' (Johannes 1:47), maar over de Farizeëen als 'huichelaars', die niet alleen zelf niet in het koninkrijk van God gingen, maar ook andere mensen uit het koninkrijk van God probeerden te houden (Matteüs 23:13). Hij maakte ook duidelijk onderscheid tussen 'de ware discipelen' onder zijn Joodse volgelingen en andere discipelen, die van hem weg keerden (Johannes 6:60-66; 8:30-47).

iii) De apostelen van het Nieuwe Testament. Volgens de apostelen van het Nieuwe Testament behoren niet alle mensen uit het natuurlijke volk van Israël tot het geestelijke Israël (Romeinen 2:28-29; 9:6). Vanaf de dood en opstanding van Jezus Christus is er geen onderscheid meer tussen gelovigen vanuit het natuurlijke volk van Israël en gelovigen vanuit de natuurlijke niet-Joodse volken (Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; Kolossenzen 2:11; 1 Petrus 2:9-10). Terwijl velen uit het natuurlijke of nationale volk van Israël zullen vergaan, zal 'het uitverkoren deel' uit elke generatie van het natuurlijke volk van Israël behouden worden. Zó zal God zijn beloften aan het ware Israël houden en zó zal 'gans Israël' uiteindelijk behouden worden (Romeinen hoofdstuk 9-11).

De bijbel spreekt niet over hoeveel Joden uit het natuurlijke of nationale volk van Israël behouden zullen worden. De apostel Paulus leert duidelijk dat niet alle Joden uit het natuurlijke of nationale volk van Israël behouden zullen worden. In het verleden werden zij niet allen behouden (Romeinen 9:27-28; 11:4). In het heden zullen zij niet allen behouden worden (Romeinen 11:5-7). En in de toekomst zullen zij ook niet allen behouden worden (Romeinen 11:13-14). Maar in het verleden waren er Joden uit het

natuurlijke of nationale volk van Israël, die behouden werden (Romeinen 11:1-4). Ook in het heden worden Joden behouden (Romeinen 11:5) en ook in de toekomst zullen Joden behouden worden (Romeinen 11:12-15). Aldus zal God zijn beloften aan het ware (geestelijke) Israël vervullen (Romeinen 11:25-26).

In de bijbel kan het woord 'Israël' een verwijzing zijn naar het *natuurlijke of nationale* volk van Israël (cf. Romeinen 9:6a) en kan het ook een verwijzing zijn naar het *geestelijke* volk van Israël (cf. Romeinen 9:6b). *Daarom is het woord 'Israël' in het Oude Testament een even rekbaar begrip als het woord 'kerk' in het Nieuwe Testament.*

2. Gods éne verbondsvolk in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament.

Gods verbond begon *niet* met het volk Israël en ook niet met de wetgeving te Sinai. Lang vóórdat het natuurlijke of nationale volk van Israël ontstond, hield God zich al bezig met alle volken op aarde. Genesis hoofdstuk 1:1 tot 12:3 gaat in het algemeen over de geschiedenis van de enige, ware en levende God en zijn woorden en daden te midden van al de volken op aarde en in het bijzonder over de geslachtslijn van Adam tot Abraham, waarmee God een bijzondere bedoeling had. Velen zoals Adam, Eva, Abel, Set, Henoch, Noach en Abraham, allemaal niet-Joden, waren al rechtvaardig, wandelden al met God en behoorden al tot God en dus tot 'Gods volk' (cf. Hebrëeën 11:4,7-8). Lang vóórdat het natuurlijke of nationale volk van Israël ontstond, richtte God zijn verbond op met Abraham, de aartsvader van niet alleen vele natuurlijke volken, maar ook de aartsvader van alle gelovigen in de éne, ware en levende God. God zei dat zijn verbond mensen die in hem geloven uit alle volken op aarde zou omvatten. Dus, Gods verbond begon *niet* bij het natuurlijke of nationale volk van Israël (Jakob) en ook *niet* bij Mozes. Gods verbond was ook *nooit* beperkt tot alleen het natuurlijke volk van Israël.

God formuleert zijn verbond als volgt, "Ik zal u tot een God zijn en gij zult mij tot een volk zijn". In het Oude Testament bestaat zijn verbondsvolk hoofdzakelijk uit Joden (Leviticus 26:12) en in het Nieuwe Testament bestaat zijn verbondsvolk uit zowel Joden als niet-Joden (Hebrëeën 8:6-13; 2 Korintiërs 6:14).

a. Openbaring van Gods verbond.

Gods verbond werd *geopenbaard* in Genesis 3:15. Het is een belofte aan *de hele mensheid*! Het betreft 'het Zaad' (Hebrëeüws: zera-) van de vrouw, die de kop van satan zou vermorzelen

b. Oprichting van Gods verbond.

Gods verbond werd *opgericht* met Abraham in Genesis 12:1-3; 17:7; 22:18, enz. en is een belofte aan alle nakomelingen van Abraham en niet alleen aan de nakomelingen van Jakob (Israël)! Het betreft 'het Zaad' (Hebrëeüws: zera-) van Abraham in wie *alle volken op aarde* gezegend zouden worden. De openbaring in het Nieuwe Testament maakt ondubbelzinnig duidelijk dat 'het Zaad', in wie alle volken op aarde gezegend zou worden, Jezus Christus is (Galaten 3:16)! En het maakt duidelijk dat *alle mensen die geloven in dit Zaad (Jezus Christus), ongeacht of zij oorspronkelijk uit het natuurlijke volk van Israël of uit enige ander natuurlijke volk komen*, 'het zaad' (nakomelingen) van de gelovige Abraham zijn en dus erfgenamen van Gods beloften zijn (Galaten 3:26-29). *Het gaat niet om natuurlijke of nationale nakomelingen, maar om geestelijke nakomelingen, om mensen die geloven in Gods Woord, vooral in zijn Woord over de Messias, Jezus Christus (Galaten 3:6-9)!*

c. Bevestiging van Gods verbond.

Gods verbond werd *bevestigd* aan Isaak (Genesis 26:4-5), Jakob (Genesis 28:13-14) en Juda (Genesis 49:10). Bij allen gaat het nog steeds om Gods verbond, dat *niet* alleen maar één natuurlijk volk, maar *alle volken* gaat zegenen!

d. Toevoeging aan Gods verbond.

Gods verbond kreeg *een toevoeging*. 430 jaar nadat God zijn verbond met Abraham opgericht had, bevestigde hij zijn verbond aan Mozes en *voegde de wet toe aan het verbond*. De wet werd toegevoegd aan het verbond, NIET om het verbond te vervangen met de wet, maar om de volgende twee redenen:

- i) De wet werd toegevoegd "om de overtredingen te doen

blijken", d.w.z., om duidelijk te maken wat 'goed' en 'kwaad' of zonde in Gods ogen zijn (Galaten 3:19).

- ii) De wet werd toegevoegd om de zonde in toom te houden en te beperken, d.w.z., om Gods volk te leren hoe ze als Gods volk te midden van de heidenen moesten leven (Exodus 20:1-2). God heeft de wet toegevoegd ten einde zijn volk te helpen om te blijven *leven binnen de grenzen*, die God vastgesteld heeft. God heeft de wet toegevoegd ten einde zijn volk te bewaren van complete afval van hem en hen voor te bereiden op de komst van de Messias (Galaten 3:23-25).

De functies van de wet of dit deel van het verbond waren voor mensen gedurende de periode van het Oude Testament en zijn nog steeds voor mensen gedurende de periode van het Nieuwe Testament de volgende:

- De wet is *als een spiegel* die de zonde doet zien en kennen (Romeinen 3:20).

- De wet is *als een vergrootglas* die alle zonden heel duidelijk toont, ook de kleine en verborgen zonden, en die in het geweten van de mens de verschrikking en getal van zonden beter doet beseffen (Romeinen 5:20).

- De wet is *als een rechter* die de zonde veroordeelt, de natuurlijke mens in staat van beschuldiging stelt (Romeinen 3:19) en aantoonst dat de natuurlijke mens een gevangene van de zonde is (Galaten 3:22-23).

- De wet is *als een wetboek* die alle goddeloosheid, alle ongerechtigheid en alles wat tegen de gezonde leer ingaat, veroordeelt en gevolgiijk alle zonden doet voelen en mensen tot wanhoop drijft. De wet is *als een toom* die alle vormen van zonden in toom probeert te houden en mensen probeert te helpen binnen Gods grenzen te leven (1 Timoteüs 1:9-11).

- De wet is *als een pedagoog of tuchtmeester* die over de mensen gedurende de periode van het Oude Testament toezicht houdt en hen naar de Verlosser, Jezus Christus ('het Zaad') leidt (Galaten 3:24; cf. Romeinen 2:14-16). De wet is *als een leraar* die de mensen gedurende de periode van het Nieuwe Testament doet beseffen hoe veel groter Gods *genade* in Christus is dan de zonde, omdat zijn genade niet alleen zonden vergeeft, maar ook nieuw en eeuwig leven schenkt (Romeinen 5:20-21). De wet houdt dus toezicht over de natuurlijke mens totdat hij Jezus Christus als zoenoffer voor de zonden aanneemt (Galaten 3:24-25).

e. Verdere verduidelijking van Gods verbond.

Gods verbond kreeg *een verdere verduidelijking*. Gods verbond werd later nog een keer bevestigd aan koning David en de profeten van het Oude Testament. De komende Messias-Koning zou het koninkrijk van God oprichten, dat uiteindelijk het enige koninkrijk op aarde zou zijn (1 Kronieken 17:11-14; Jeremia 23:5-6; 33:20-21; cf. Jesaja 9:5-6 en Daniël 2:44).

f. Aankondiging van de vervulling van Gods verbond.

De *vervulling* van Gods verbond werd *aangekondigd* door de profeet Ezechiël (Ezechiël 36:25-28) en de profeet Jeremia (Jeremia 31:31-34). Het verbond "Ik zal u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn" zou vervuld worden, *niet* door uiterlijke gehoorzaamheid aan de wet, maar door innerlijke wedergeboorte en vernieuwing en door ontvangst van de heilige Geest!

g. Vervulling van Gods verbond.

Gods verbond *ging in vervulling* met de eerste komst van Jezus Christus, het beloofde 'Zaad' van Abraham, in wie *alle volken* der aarde gezegend zouden worden (Galaten 3:16). Hij bond de sterke man, satan, (Matteüs 12:29; Johannes 12:31; Kolossenzen 2:14). Hij trok mensen uit alle volken tot zich (Johannes 12:32; Matteüs 28:19; Kolossenzen 1:13). Hij richtte het koninkrijk op (Matteüs 12:28; 28:18) en gaf het aan zijn nieuwtestamentische volk (Matteüs 21:42-43). Hij stortte de heilige Geest uit over zijn nieuwtestamentische volk (Johannes 14:17,26; 16:7-15; Titus 3:5-7). De aanwezigheid van de heilige Geest in de innerlijke mens heeft de volgende drie resultaten: Gods wetten zijn in de harten van de christenen geschreven. De christenen kennen God persoonlijk en vertrouwelijk. De zonden van christenen zijn vergeven en zij ervaren hun vergeving (rechtvaardiging) als een zekerheid (Hebrëeën 8:6-13). Vanaf de eerste komst van Christus, behoren *alle wedergeboren mensen (de uitverkorenen) uit alle volken* tot 'Gods één en enige volk' (2 Korintiërs 6:16; Galaten 3:26-29; 1 Petrus 2:9-10)!

Hoewel de formulering van het verbond van eeuw tot eeuw dezelfde blijft (Leviticus 26:12), wordt het met de eerste komst van Jezus Christus *met nieuwe betekenis gevuld* tot het punt dat het omschreven wordt als "een *nieuw* verbond" (Hebreeën 8:13), "een *beter* verbond" (Hebreeën 7:22; 8:6) en "een *tweede* verbond" (Hebreeën 10:9). Het nieuwe verbond wordt bedoeld voor degenen die in het evangelie geloven (cf. Hebreeën 4:2-3), dat is, voor alle gelovigen in Christus uit alle natuurlijke volken, inclusief alle gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël (cf. 2 Korintiërs 6:16; Openbaring 5:9-10).

3. Gods verbondsvolk kent geen onderscheid!

Vanaf de voltooiing van het verlossingswerk van Jezus Christus aan het kruis bij zijn eerste komst, maakt God *geen* onderscheid meer tussen het natuurlijke volk van Israël en de andere natuurlijke volken in de wereld!

a. Vergelijk Matteüs 10:5-7 met Matteüs 28:18-20.

Vóór de kruisiging komt de Messias eerst tot zijn oudtestamentische volk, maar ná de kruisiging gaat hij tot alle volken!

b. Vergelijk Matteüs 8:11-12 met Matteüs 8:10.

Al vóór de kruisiging waarschuwt Jezus dat de natuurlijke (ongelovige) Joden verworpen zouden worden en dat de geestelijke (gelovige) niet-Joden aangenomen zouden worden!

c. Vergelijk Jesaja 6:9-10 met Matteüs 13:10-17.

Evenals de profeet Jesaja lang voor de eerste komst van Jezus Christus het natuurlijke volk van Israël waarschuwde, waarschuwt Jezus Christus hen voor zijn kruisiging dat zij vrucht moest dragen op de verkondiging van Gods Woord (cf. Lucas 3:7-14). Als de Israëlieten in het Oude Testament of in het Nieuwe Testament zich bleven verhard en geen vrucht droegen, dan zouden zij zich op een gegeven moment niet meer kunnen bekeren. Deze waarschuwing geldt ook voor mensen uit alle andere volken (cf. Hebreeën 6:4-8; 10:26-31; 12:25-29).

d. Vergelijk Matteüs 21:42-43a met Matteüs 21:43b.

Vóór de kruisiging voorspelt Jezus dat het koninkrijk van God van het natuurlijke en nationale volk van Israël weggenomen zou worden. Het koninkrijk van God zou aan anderen, die de vruchten daarvan zouden dragen, gegeven worden.

e. Vergelijk Johannes 1:11 met Johannes 1:12-13; Johannes 12:31-32.

Vóór de kruisiging kwam Jezus tot zijn oudtestamentische volk, maar *als volk* hebben zij hem *niet* aangenomen, hebben zij *niet* geloofd in zijn naam. Anderen, zowel Joden als niet-Joden hebben hem wel aangenomen, hebben wel geloofd in zijn naam.

f. Vergelijk Johannes 3:18b,36b met Johannes 3:18a,36a.

De scheidslijn tussen wie Gods volk is en wie het niet is, is *niet* natuurlijk, maar *geestelijk*, namelijk, geloof in de Messias, Jezus Christus (cf. wedergeboorte, Johannes 3:3-8).

g. Vergelijk Handelingen 4:18-21 met Handelingen 4:4; 6:7; 8:14a; 11:18.

De Joodse leiders verzetten zich tegen Jezus Christus en het evangelie, maar vele andere Joden, Samaritanen en mensen uit andere volken kwamen tot geloof in Jezus Christus. En door geloof werden zij allen "kinderen van God" en "kinderen van Abraham".

h. Vergelijk Handelingen 10:28a met Handelingen 10:28b,34-35 en Deuteronomium 10:17-19.

De Joden met hun wet sloten de mensen van de andere volken buiten, maar God kent *geen* partijdigheid! God beoordeelt een persoon *niet* op zijn of haar fysieke, intellectuele of sociale kenmerken. Wie God vereert en gerechtigheid werkt in alle volken op aarde is God welgevallig (cf. Johannes 6:28-29. 'Het werk' dat God van alle mensen vereist, is dat zij geloven in Jezus Christus, die hij gezonden heeft).

i. Vergelijk Handelingen 13:14,32,38-39,45-46a met Handelingen 13:46b-48.

Vele mensen uit het Joodse volk weigerden de vervulling van het verbond aan te nemen, maar vele mensen uit de andere volken

namen het wel aan.

j. Vergelijk Handelingen 28:17,23-27 met Handelingen 28:28.

De Joodse leiders hoorden het evangelie, maar bleven ongelovig. De mensen van de andere volken zouden het wel horen en geloven.

k. Vergelijk Romeinen 2:25a met Romeinen 2:25b-29.

(Zie ook Handelingen 15:1; Romeinen 4:9-12; Galaten 6:12-16; Filippiëzen 3:2-3; Kolossenzen 3:11). Het maakt niet meer uit of iemand een besneden persoon uit het Joodse volk of een onbesneden persoon uit een ander volk is. De besnijdenis van het hart (wedergeboorte) is volkomen onmisbaar en geldt tevens als een teken dat iemand in Gods ogen een echte 'Jood' is, d.w.z., dat hij echt tot Gods volk 'Juda' behoort en dus zijn 'lof' van God ontvangt. De woorden 'Jood' (Hebreeuws: jehudi), 'Juda' (Hebreeuws: jehudah) en 'lof' (de Hif'il van Hebreeuws: jadah: 'hodah' dat 'loven' betekent, Genesis 49:8) zijn aan elkaar verwant. Alleen iemand die echt (geestelijk en niet uiterlijk) tot Gods volk behoort, zal zijn 'lof' van God ontvangen.

l. Lees Romeinen 3:21-22; 10:12-13.

Er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Alle Joden en niet-Joden hebben gezondigd. Een Jood of niet-Jood wordt alleen gerechtvaardigd door het geloof in Jezus Christus. Wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden! God heeft *niet* twee plannen van verlossing (één voor de Joden en een ander voor de andere volken)!

m. Vergelijk Romeinen 9:4-5 met Romeinen 9:6-9.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van natuurlijke geboorte of afstamming, maar op grond van Gods soevereine belofte (Romeinen 9:6-9; Johannes 1:11-13).

n. Vergelijk Romeinen 9:10-11a met Romeinen 9:11b-13.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van werken (werken van de wet, goede werken, of godsdienstige werken), maar op grond van Gods soevereine uitverkiezing en roeping (Romeinen 9:10-13; Galaten 2:16; 2 Tessalonicenzen 2:13-14).

o. Vergelijk Romeinen 9:17 met Romeinen 9:14-16,18.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van hun zogenaamde eigen vrije wil of inspanning (gehoorzaamheid), maar op grond van Gods soevereine wil en barmhartige en genadige ontferming (Romeinen 9:14-18; 2 Timoteüs 1:9-10)!

p. Vergelijk Romeinen 10:21 met Romeinen 10:20.

De enige, ware en levende God wordt door het natuurlijke volk van Israël tegengesproken, maar wordt door de andere volken in de wereld gevonden.

q. Lees Galaten 3:28.

Hetzij voorheen Jood, hetzij voorheen Griek (niet-Jood), allen die door het geloof *in* Christus zijn en dus ook *van* Christus zijn, zijn "zaad van Abraham" en naar de verbondsbeloofte "erfgenamen" van alles wat God aan zijn volk in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament beloofd heeft.

r. Lees 2 Korintiërs 1:20.

Alle gelovigen uit alle volken zijn in Christus *erfgenamen van alle beloften* die God ooit gemaakt heeft, inclusief de beloften, die God in het Oude Testament aan zijn oudtestamentische volk gemaakt heeft!

s. Lees 2 Korintiërs 6:16.

Gods bedoeling met zijn oudtestamentische volk, 'Israël' wordt volkomen gerealiseerd in zijn nieuwtestamentische volk, 'de Gemeente (Kerk)'. De Gemeente (Kerk) bestaat uit gelovigen uit alle natuurlijke volken in de wereld, inclusief het natuurlijke volk van Israël. God heeft *niet* twee 'volken van God', maar één volk van God. *De Gemeenten (Kerk) is de vervulling en voortzetting van wat God Israël in het Oude Testament bedoelde te zijn – namelijk, zijn volk!*

t. Lees Efeziërs 3:4-6.

Wat hier gezegd wordt, was nog onbekend tijdens de periode van het Oude Testament. Het werd pas in de periode van het Nieuwe Testament geopenbaard. Wel was het al in de periode van het Oude Testament bekend dat God het licht naar de andere volken op aarde zou brengen. Maar dat licht (heil) zou het deel van de andere volken op aarde worden alleen door aansluiting bij Gods oudtestamentische volk (Israël)(cf. Zacharia 8:20-23).

Zelfs ná de eerste komst van Christus en zijn vervulde verlossingswerk, bleven sommige Joodse christenen en hun (valse) leraren denken dat de gelovigen (christenen) uit de andere natuurlijke volken eerst 'Joden' zouden moeten worden door de wet (besnijdenis, enz) te onderhouden (cf. Handelingen 15:1-11; Filippenzen 3:2-3).

De profeten van het Oude Testament kenden 'de geheimenis' van Christus niet. *De geheimenis is dat de gelovigen uit alle natuurlijke volken op aarde op volkomen gelijke voet met de gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël 'mede-erfgenamen van Gods heil en erfenis, 'medeleden' van Gods volk en 'medegenoten' van Gods beloften geworden zijn (Efeziërs 3:4-6; cf. Efeziërs 2:11-22)!*

Vanaf de eerste komst van Christus is er *geen onderscheid meer tussen Jood of Griek* (niet-Jood)!

4. God heeft maar één verbondsvolk.

Er is maar één volk van God in de bijbel. Het gaat in de bijbel niet om twee 'volken van God' (Israël en de Gemeente), maar om één volk van God dat bestaat uit gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël en gelovigen uit alle heidense volken van de wereld! Het gaat in de bijbel om *één wijngaard* (Matteüs 21:41-43), *één kudde* (Johannes 10:16), *één weg tot de Vader* (Johannes 14:6); *één Heer* (Handelingen 10:34-36), *één wortel van een olijfboom* (Romeinen 11:16-24), *één lichaam* (Romeinen 12:5; 1 Korintiërs 12:12-13), *één fundament* (1 Korintiërs 3:11), *één volk* (2 Korintiërs 6:16; 1 Petrus 2:9-10), *één man waaraan de éne bruid verbonden wordt* (2 Korintiërs 11:2), *één evangelie* (Galaten 1:8), *één (volk) in Christus* dat bestaat uit mensen die voorheen Joden of niet-Joden (Grieken) waren (Galaten 3:28), *één Hoofd* (Efeziërs 1:9-10,22), *één nieuwe mens* geschapen uit mensen die voorheen Joden of niet-Joden (heidenen) waren (Efeziërs 2:14-15), *één Geest* door wie voorheen Joden en voorheen niet-Joden (heidenen) nu toegang tot God de Vader hebben (Efeziërs 2:18), *één huis, één tempel, één woonstede Gods* (Efeziërs 2:19-22), *één erfenis* (Efeziërs 3:6), *één God* (cf. Romeinen 3:29-30), *één Here, één Geest, één geloof, één hoop, één doop* (Efeziërs 4:4-6), *één Middelaar tussen God en mensen* (1 Timoteüs 2:5), *één offerande die de heiligen volmaakt* (Hebreeënen 10:14), *één wetgever en rechter* (Jakobus 4:12) en uiteindelijk *één nieuw Jeruzalem of één bruid* als Gods volk op de *één nieuwe aarde* (Openbaring 21:1-3,9-10).

En gelovigen uit alle natuurlijke volken, inclusief het natuurlijke Israël, moeten alles doen om "de éénheid des Geestes te bewaren" (Johannes 17:20-23; Efeziërs 4:3).

5. Gods verbond sluit 'de volheid' van gelovigen uit het natuurlijke volk van Israël en 'de volheid' van gelovigen uit alle andere natuurlijke volken in.

Zie de bijbelstudie over Romeinen 11:1-36 in 14c les.